

TRIBUNAL DE JUSTICIA DE LAS COMUNIDADES EUROPEAS
SOUDNÍ DVŮR EVROPSKÝCH SPOLEČENSTVÍ
DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS DOMSTOL
GERICHTSHOF DER EUROPÄISCHEN GEMEINSCHAFTEN
EUROOPA ÜHENDUSTE KOHUS
ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ
COURT OF JUSTICE OF THE EUROPEAN COMMUNITIES
COUR DE JUSTICE DES COMMUNAUTÉS EUROPÉENNES
CÚIRT BHREITHIÚNAIS NA gCÓMHPHOBAL EORPACH
CORTE DI GIUSTIZIA DELLE COMUNITÀ EUROPEE
EIROPAS KOPIENU TIESA

LUXEMBOURG

EUROPOS BENDRIJŲ TEISINGUMO TEISMAS
EURÓPAI KÖZÖSSÉGEK BÍRÓSÁGA
IL-QORTI TAL-ĠUSTIZZJA TAL-KOMUNITAJIET EWROPEJ
HOF VAN JUSTITIE VAN DE EUROPESE GEMEENSCHAPPEN
TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI WSPÓLNOT EUROPEJSKICH
TRIBUNAL DE JUSTIÇA DAS COMUNIDADES EUROPEIAS
SÚDNY DVOR EURÓPSKYCH SPOLEČENSTEV
SODIŠČE EVROPSKIH SKUPNOSTI
EUROOPAN YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN
EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS DOMSTOL

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA

z 30. apríla 1996 *

„Výklad článku 30 Zmluvy ES a smernice Rady 83/189/EHS o postupe pri poskytovaní informácií v oblasti technických noriem a predpisov – Vnútroštátna právna úprava v oblasti predaja poplašných systémov a centrál – Predchádzajúce schválenie správnym orgánom“

Vo veci C-194/94,

ktorej predmetom je návrh podaný podľa článku 177 Zmluvy EHS, ktorým tribunal de commerce de Liège (Belgicko) navrhuje, aby v súvislosti s konaním pred týmto vnútroštátnym súdom medzi

CIA Security International SA

a

Signalson SA,

Securitel SPRL,

Súdny dvor vydal prejudiciálne rozhodnutie o výklade článku 30 Zmluvy ES a smernice Rady 83/189/EHS z 28. marca 1983 o postupe pri poskytovaní informácií v oblasti technických noriem a predpisov [*neoficiálny preklad*] (Ú. v. ES L 109, s. 8), zmenenej a doplnenej smernicou Rady 88/182/EHS z 22. marca 1988 (Ú. v. ES L 81, s. 75),

SÚDNY DVOR,

v zložení: predseda G. C. Rodríguez Iglesias, predsedovia komôr C. N. Kakouris, D. A. O. Edward a J.-P. Puissochet, sudcovia G. F. Mancini, J. C. Moitinho de Almeida, P. J. G. Kapteyn, C. Gulmann (spravodajca), J. L. Murray, H. Ragnemalm a L. Sevón,

* Jazyk konania: francúzština.

generálny advokát: M. B. Elmer,

tajomník: Louterman-Hubeau, hlavná referentka,

so zreteľom na písomné pripomienky, ktoré predložili:

- CIA Security International SA, v zastúpení: C. van Rutten, avocat au barreau, Liège,
- Signalson SA, v zastúpení: V.-V. Dehin, avocat au barreau, Liège,
- Securitel SPRL, v zastúpení: J.-L. Brandenburg, avocat au barreau, Liège,
- belgická vláda, v zastúpení: J. Devadder, riaditeľ správy na ministerstve zahraničných vecí, splnomocnený zástupca,
- nemecká vláda, v zastúpení: E. Röder, ministerský radca na spolkovom ministerstve hospodárstva, splnomocnený zástupca,
- holandská vláda, v zastúpení: A. Bos, právny poradca, splnomocnený zástupca,
- vláda Spojeného kráľovstva, v zastúpení: S. Braviner, Treasury Solicitor's Department, a E. Sharpston, barrister, splnomocnení zástupcovia,
- Komisia Európskych spoločenstiev, v zastúpení: R. Wainwright, hlavný právny poradca, a J.-F. Pasquier, vnútroštátny úradník pre potreby právnej služby, splnomocnení zástupcovia,

so zreteľom na správu pre pojednávanie,

po vypočutí ústnych pripomienok, ktoré predniesli CIA Security International SA, v zastúpení: C. van Rutten, Signalson SA, v zastúpení: V.-V. Dehin, belgická vláda, v zastúpení: D. Jacob, zástupkyňa poradcu na ministerstve vnútra, splnomocnená zástupkyňa, holandská vláda, v zastúpení: J. S. van den Oosterkamp, zástupca právneho poradcu, vláda Spojeného kráľovstva, v zastúpení: S. Braviner a E. Sharpston, a Komisia Európskych spoločenstiev, v zastúpení: R. Wainwright, a J.-F. Pasquier, na pojednávaní 5. júla 1995,

po vypočutí návrhov generálneho advokáta na pojednávaní 24. októbra 1995,

vyhlásil tento

Rozsudok

- 1 Rozsudkom z 20. júna 1994 doručeným Súdnemu dvoru 4. júla 1994 položil tribunal de commerce v Liège v zmysle článku 177 Zmluvy ES šesť prejudiciálnych otázok týkajúcich sa výkladu článku 30 tejto Zmluvy a smernice Rady 83/189/EHS z 28. marca 1983 o postupe pri poskytovaní informácií v oblasti technických noriem a predpisov [*neoficiálny preklad*] (Ú. v. ES L 109, s. 8, ďalej len „smernica 83/189“), zmenenej a doplnenej smernicou Rady 88/182/EHS z 22. marca 1988 (Ú. v. ES L 81, s. 75).
- 2 Tieto otázky boli položené v rámci sporov medzi spoločnosťou CIA Security International (ďalej len „CIA Security“) a spoločnosťami Signalson (ďalej len „Signalson“) a Securitel (ďalej len „Securitel“), pričom tieto tri spoločnosti sú podnikmi poskytujúcimi bezpečnostnú službu v zmysle belgického zákona z 10. apríla 1990 o podnikoch poskytujúcich strážnu službu, bezpečnostnú službu a vnútornú strážnu službu (ďalej len „zákon o bezpečnostných službách“).
- 3 Článok 1 ods. 3 tohto zákona stanovuje: „Bezpečnostnou službou na účely tohto zákona je každá fyzická alebo právnická osoba, ktorá vykonáva činnosti spočívajúce v poskytovaní služieb projektovania, inštalácie alebo údržby poplašných systémov a centrál, sústavne alebo príležitostne, tretím osobám.“
- 4 Podľa článku 1 ods. 4 zákona o bezpečnostných službách „poplašné systémy a centrály podľa tohto článku sú tie, ktoré sú určené na to, aby zabránili trestným činom proti osobám alebo majetku alebo ich zaznamenali“.
- 5 Článok 4 zákona o bezpečnostných službách stanovuje, že „nikto nemôže prevádzkovať bezpečnostnú službu bez predchádzajúceho povolenia ministerstva vnútra. Povolenie možno udeliť, iba ak spoločnosť splní požiadavky, ktoré sú stanovené týmto zákonom, a podmienky, ktoré sa týkajú finančných prostriedkov a technického vybavenia stanoveného kráľom...“.
- 6 Článok 12 zákona o bezpečnostných službách ustanovuje, že „poplašné systémy a centrály podľa článku 1 ods. 4 a ich súčasti možno uvádzať na trh alebo iným spôsobom poskytovať užívateľom iba po predchádzajúcom schválení podľa postupu, ktorý ustanoví kráľ...“.
- 7 Tento postup bol upravený kráľovským nariadením zo 14. mája 1991, ktorý stanovuje postup pri schvaľovaní poplašných systémov a centrál podľa zákona z 10. apríla 1990 o podnikoch poskytujúcich strážnu službu, bezpečnostnú službu a vnútornú strážnu službu (ďalej len „nariadenie zo 14. mája 1991“).
- 8 Článok 2 ods. 1 tohto nariadenia stanovuje, že „žiadny výrobca, dovozca, veľkoobchodník ani žiadna iná fyzická alebo právnická osoba nemôže v Belgicku uvádzať na trh ani iným spôsobom poskytovať užívateľom nové zariadenie, ak toto zariadenie nebolo vopred schválené komisiou ustanovenou na tento účel (ďalej len „komisia pre zariadenia“)“.

- 9 Z článkov 4 až 7 nariadenia zo 14. mája 1991 vyplýva, že prípadnému schváleniu zariadenia musí predchádzať skúška zariadenia a testy.
- 10 Podľa článku 5 táto skúška pozostáva z identifikácie zariadenia, kontroly elektrických obvodov porovnaním s dokumentáciou dodanej výrobcom a kontroly minimálnych požadovaných funkcií. Testy vykonávané na zariadení podľa článku 6 nariadenia zo 14. mája 1991 sa týkajú funkčnej spôsobilosti, mechanického aspektu, funkčnosti mechanickej a/alebo elektronickej spoľahlivosti, citlivosti na falošné poplachy, ochrany proti zneužitiu alebo proti pokusom znefunkčniť zariadenie. Na tento účel sa na zariadení vykonávajú testy podľa príloh 3 a 4 uvedeného nariadenia.
- 11 Článok 8 nariadenia zo 14. mája 1991 ustanovuje, že „ak žiadateľ preukáže prostredníctvom potrebných dokumentov, že jeho zariadenie už prešlo testami, ktoré sú minimálne rovnocenné s tými, ktoré sú popísané v článku 7, v autorizovanom laboratóriu v inom členskom štáte EHS podľa noriem EHS a že bolo schválené najviac tri roky pred dňom podania tejto žiadosti, inštitúcia uvedená v článku 4 ods. 1 vykoná na zariadení iba také testy, ktoré ešte neboli vykonané v inom členskom štáte EHS“.
- 12 Zo spisu okrem iného vyplýva, že nariadenie zo 14. mája 1991 nebolo Komisii oznámené v zmysle postupu pri poskytovaní informácií o technických predpisoch podľa smernice 83/189 a že na základe odôvodneného stanoviska Komisie v zmysle článku 169 Zmluvy EHS belgická vláda vo februári 1993 oznámila nový návrh kráľovského nariadenia stanovujúceho postup pri schvaľovaní poplašných systémov a centrál. Tento návrh prijatý 31. marca 1994 je v podstate totožný s nariadením zo 14. mája 1991, ktorý zrušil, pričom sa poznamenáva, že článok 8 nariadenia zo 14. mája 1991 bol zmenený a doplnený v súlade s návrhmi Komisie.
- 13 Všetky tri spoločnosti v spore vo veci samej si navzájom konkurujú, pretože ich predmetom podnikania je výroba a predaj poplašných systémov a centrál.
- 14 CIA Security podala 21. januára 1994 na tribunal de commerce v Liège návrhy na vydanie rozhodnutia, aby Signalson a Securitel skončili s ich nekalými obchodnými praktikami, ktoré praktizovali v januári 1994. Svoje žiadosti založila na článkoch 93 a 95 belgického zákona zo 14. júla 1991 o obchodných praktikách, ktorý zakazuje konania odporujúce obchodným zvyklostiam. CIA Security vytýka spoločnostiam Signalson a Securitel, že ju ohovárali najmä tým, keď tvrdili, že poplašný systém Andromède na ochranu pred vlámaním uvádzaný na trh nespĺňa podmienky ustanovené belgickými právnymi predpismi v oblasti bezpečnostných systémov.
- 15 Signalson a Securitel podali protinávrh usilujúci sa najmä o vydanie zákazu pre CIA Security vykonávať ďalej svoju činnosť z dôvodu, že nemá oprávnenie na výkon činnosti bezpečnostnej služby a že uvádza na trh neschválený poplašný systém.

- 16 Tribunal de commerce v Liège vo svojom medzitýmnom rozsudku zastáva názor, že hoci sa hlavná žaloba a protižaloba usilujú o sankcionovanie nekalých obchodných praktík zakázaných podľa zákona o obchodných praktikách, treba tieto praktiky posúdiť vo vzťahu k ustanoveniam zákona o bezpečnostných službách a nariadenia zo 14. mája 1991.
- 17 Vnútroštátny súd ďalej konštatoval na jednej strane, že ak CIA Security porušila zákon o bezpečnostných službách a nariadenie zo 14. mája 1991, jej žaloby možno vyhlásiť za neprípustné pre nedostatok aktívnej legitímácie a naliehavého právneho záujmu, a na druhej strane, že ak sú zákon o bezpečnostných službách a nariadenie zo 14. mája 1991 nezlučiteľné s právom Spoločenstva, Signalson a Securitel nemôžu zakladať svoj protinávrh na zákaz činnosti na porušení týchto právnych predpisov.
- 18 Tribunal de commerce v Liège mal pochybnosti o zlučiteľnosti predmetnej belgickej právnej úpravy s článkom 30 Zmluvy a skonštatoval, že táto úprava nebola predtým, ako bola prijatá, oznámená Komisii podľa smernice 83/189, a rozhodol sa prerušiť konanie a predložiť Súdnemu dvoru tieto prejudiciálne otázky:
  1. Predstavuje zákon z 10. apríla 1990 o podnikoch poskytujúcich strážnu službu, bezpečnostnú službu a vnútornú strážnu službu, a najmä jeho články 4 a 12 množstevné obmedzenie dovozu alebo obsahuje opatrenia s rovnocenným účinkom ako množstevné obmedzenia zakázané článkom 30 Zmluvy EHS?
  2. Je kráľovské nariadenie zo 14. mája 1991, ktoré ustanovuje postup pri schvaľovaní poplašných systémov a centrál podľa zákona z 10. apríla 1990, najmä v článkoch 2 a 8, zlučiteľný s článkom 30 Zmluvy zakazujúcim množstevné obmedzenia dovozu, ako aj opatrenia s rovnocenným účinkom ako množstevné obmedzenie?
  3. Obsahuje vyššie uvedený zákon z 10. apríla 1990, najmä jeho články 4 a 12, technické predpisy, ktoré mali byť vopred oznámené Komisii v súlade s článkom 8 smernice 83/189/EHS?
  4. Obsahuje kráľovské nariadenie zo 14. mája 1991, najmä jeho články 2 a 8, technické predpisy, ktoré mali byť vopred oznámené Komisii v súlade s článkom 8 smernice 83/189/EHS?
  5. Sú ustanovenia smernice Rady 83/189/EHS o postupe pri poskytovaní informácií v oblasti technických noriem a predpisov, najmä jej články 8 a 9, nepodmienené a dostatočne presné, aby sa ich jednotlivci mohli dovolávať pred vnútroštátnymi súdmi?
  6. Vyžaduje právo Spoločenstva a ochrana, ktorú priznáva jednotlivcom, aby vnútroštátny súd odmietol uplatnenie vnútroštátneho technického predpisu,

ktorý Komisii nebol oznámený členským štátom, ktorý ho prijal, podľa povinnosti stanovenej v článku 8 smernice Rady 83/189/EHS?

Úvodné pripomienky

- 19 Na úvod treba poukázať na to, že podľa názorov belgickej vlády a spoločností Signalson a Securitel sa akákoľvek otázka týkajúca sa zlučiteľnosti nariadenia zo 14. mája 1991 s právom Spoločenstva stala bezpredmetnou, keďže vnútroštátny súd musí v prípade konania, v ktorom rozhoduje, uplatniť zákon účinný v okamihu, keď rozhoduje, a keďže po začatí konania bolo nariadenie zo 14. mája 1991 nahradené kráľovským nariadením z 31. marca 1994, ktorý podľa názoru Komisie je zlučiteľný s právom Spoločenstva.
- 20 Tento názor nemožno prijať. Ako vyplýva z judikatúry Súdneho dvora, posúdiť pôsobnosť vnútroštátnych ustanovení a spôsob, akým sa majú uplatniť, prislúcha vnútroštátnemu súdu (pozri najmä rozsudok zo 7. decembra 1995, Ayuntamiento de Ceuta, C-45/94, Zb. s.I-4385, bod 26). Keďže vnútroštátny súd môže z hľadiska osobitostí prípadu najlepšie posúdiť potrebu rozhodnutia o prejudiciálnej otázke pre vynesenie svojho rozsudku, prejudiciálne otázky nemožno považovať za bezpredmetné kvôli skutočnosti, že nariadenie zo 14. mája 1991 bolo nahradené kráľovským nariadením z 31. marca 1994.
- 21 Za daného stavu treba najprv odpovedať na tretiu, štvrtú, piatu a šiestu prejudiciálnu otázku.

O tretej a štvrtej otázke

- 22 Svojou treťou a štvrtou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či predpisy, akými sú články 4 a 12 zákona o bezpečnostných službách a nariadenie zo 14. mája 1991, predstavujú technické predpisy, ktoré ešte pred ich prijatím mali byť oznámené Komisii v súlade s článkom 8 smernice 83/189.
- 23 Pojem „technický predpis“ je definovaný v článku 1 bode 5 smernice 83/189 ako „technické špecifikácie vrátane správnych ustanovení, ktoré sa na ne vzťahujú, ktorých dodržiavanie je povinné *de iure* alebo *de facto* pri uvádzaní na trh alebo pri používaní v členskom štáte alebo v prevažnej časti tohto štátu s výnimkou tých, ktoré sú stanovené miestnymi orgánmi“ [*neoficiálny preklad*]. Podľa bodu 1 toho istého článku „technickou špecifikáciou“ je „špecifikácia uvedená v dokumente, ktorý obsahuje požadované vlastnosti výrobku, akými sú úrovne kvality, vlastnosti použitia, bezpečnosť, rozmery, vrátane požiadaviek na výrobok týkajúce sa terminológie, symbolov, skúšok a skúšobných metód, obalu, označenia, etikety...“ [*neoficiálny preklad*].
- 24 Najprv treba preskúmať, či ustanovenie, akým je článok 4 zákona o bezpečnostných službách, je technickým predpisom v zmysle smernice 83/189.

- 25 Odpoveď na túto otázku musí byť záporná, pretože v zmysle smernice 83/189 technické predpisy sú špecifikácie definujúce vlastnosti výrobkov a článok 4 sa obmedzuje na stanovenie podmienok na zriaďovanie podnikov bezpečnostných služieb.
- 26 Pokiaľ ide o ustanovenia nariadenia zo 14. mája 1991, treba pripomenúť, že obsahuje podrobné predpisy, ktoré definujú najmä podmienky týkajúce sa testov kvality a funkčných testov, ktoré sa musia splniť, aby poplašný systém alebo centrála mohli byť schválené a uvedené na trh v Belgicku. Tieto predpisy sú preto technickými predpismi v zmysle smernice 83/189.
- 27 Pokiaľ ide o článok 12 zákona o bezpečnostných službách, treba pripomenúť, že sa v ňom uvádza, že predmetné výrobky možno uvádzať na trh len po predchádzajúcom schválení podľa zákonom stanoveného postupu, ktorý bol stanovený nariadením zo 14. mája 1991.
- 28 Podľa Komisie a CIA Security článok 12 zákona je technickým predpisom v zmysle smernice, zatiaľ čo Signalson, vláda Spojeného kráľovstva a belgická vláda vo svojich písomných pripomienkach tvrdia, že tento článok je len rámcovým zákonom neobsahujúcim žiadny technický predpis v zmysle smernice 83/189.
- 29 V tomto zmysle je dôležité konštatovať, že predpis sa považuje za technický predpis v zmysle smernice 83/189, keď spôsobuje vlastné právne účinky. Ak sa podľa vnútroštátneho práva predpis obmedzuje iba na to, že vytvára splnomocňujúci základ pre prijatie správnych predpisov, ktoré obsahujú záväzné pravidlá pre dotknuté osoby, takže sám osebe nemá žiadny právny účinok na jednotlivcov, predpis nie je technickým predpisom v zmysle smernice (pozri rozsudok z 1. júna 1994, Komisia/Nemecko, C-317/92, Zb. s. I-2039, bod 26). V tomto kontexte treba pripomenúť, že podľa článku 8 ods. 1 prvého pododseku smernice 83/189 členské štáty musia súčasne s návrhom technického predpisu oznámiť splnomocňujúci základ pre jeho prijatie, keď je jeho poznanie potrebné na posúdenie dosahu návrhu.
- 30 Na druhej strane sa predpis musí kvalifikovať ako technický predpis v zmysle smernice 83/189, ak ako uviedla belgická vláda na pojednávaní, vyžaduje, aby dotknuté podniky požiadali o predchádzajúce schválenie svojho zariadenia, a to aj keď stanovené správne predpisy neboli prijaté.
- 31 Na tretiu a štvrtú otázku preto treba odpovedať tak, že predpis, akým je článok 4 zákona o bezpečnostných službách, nie je technickým predpisom v zmysle smernice 83/189, zatiaľ čo ustanovenia, akými sú ustanovenia obsiahnuté v kráľovskom nariadení zo 14. mája 1991, sú technickými predpismi, a že kvalifikácia predpisu, akým je článok 12 zákona o bezpečnostných službách, závisí od jeho právnych účinkov podľa vnútroštátneho práva.

O piatej a šiestej otázke

32 Piatou a šiestou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sú ustanovenia smernice 83/189, a najmä jej články 8 a 9 nepodmienené a dostatočne presné, aby sa ich jednotlivci mohli dovolávať pred vnútroštátnym súdom, ktorý musí zamietnuť uplatnenie vnútroštátneho technického predpisu, ktorý nebol oznámený v súlade so smernicou.

33 Článok 8 ods. 1 a 2 smernice stanovuje:

„1. Členské štáty ihneď oznámia Komisii každý návrh technického predpisu, okrem prípadov, keď ide len o úplné prebratie znenia medzinárodnej alebo európskej normy, kedy postačuje jednoduchá informácia o predmetnej norme; Komisii zasielajú aj stručnú informáciu o dôvodoch, pre ktoré je potrebné prijatie takéhoto technického predpisu, ak tieto dôvody nie sú zrejmé priamo z návrhu. V prípade potreby členské štáty zasielajú súčasne aj znenie hlavných a priamo súvisiacich základných právnych a správnych ustanovení, ak je ich poznanie potrebné na posúdenie dosahu návrhu technického predpisu.

Komisia hneď oznámi návrh ostatným členským štátom; môže ho tiež predložiť na posúdenie výboru uvedenému v článku 5 a v prípade potreby výboru zodpovednému za predmetnú oblasť.

2. Komisia a členské štáty môžu členskému štátu, ktorý oznámil návrh technického predpisu, oznámiť pripomienky, ktoré tento členský štát zohľadní do takej miery, ako je to možné, pri následnej úprave technického predpisu.“
[neoficiálny preklad]

34 Podľa článku 9 smernice:

„1. Bez toho, aby boli dotknuté odseky 2 a 2a, členské štáty odložia prijatie návrhu technického predpisu o šesť mesiacov odo dňa oznámenia podľa článku 8 ods. 1, ak Komisia alebo iný členský štát vydá v priebehu troch mesiacov nasledujúcich po tomto dni podrobné stanovisko, podľa ktorého sa plánované opatrenie musí zmeniť alebo doplniť, aby sa odstránili alebo obmedzili prekážky voľného pohybu tovarov, ktoré by z neho mohli prípadne vyplynúť. Dotknutý členský štát podá Komisii správu o tom, čo mieni následne podniknúť v dôsledku tohto podrobného stanoviska. Komisia sa k tomu vyjadrí.

2. Lehota podľa odseku 1 je dvanásť mesiacov, ak Komisia do troch mesiacov nasledujúcich po oznámení podľa článku 8 ods. 1 oznámi svoj zámer navrhnuť alebo prijať smernicu v danej oblasti.

2a. Ak Komisia zistí, že oznámenie podľa článku 8 ods. 1 sa týka oblasti zahrnutej do návrhu smernice alebo nariadenia predloženého Rade, informuje dotknutý členský štát do troch mesiacov od prijatia oznámenia.

Členské štáty sa zdržia prijatia technických predpisov týkajúcich sa oblasti zahrnutej v návrhu smernice alebo nariadenia predloženého Komisiou Rade pred oznámením podľa článku 8 ods. 1 počas lehoty dvanásť mesiacov odo dňa predloženia uvedeného návrhu.

Na odseky 1, 2 a 2a tohto článku sa nemožno odvolať súčasne.

3. Odseky 1, 2 a 2a sa neuplatnia, ak členský štát z naliehavých dôvodov týkajúcich sa ochrany zdravia osôb a zvierat, ochrany rastlín alebo bezpečnosti musí vo veľmi krátkej lehote vypracovať technické predpisy, aby ich mohol ihneď prijať a uviesť do platnosti bez toho, aby sa konzultovali. Členský štát uvedie v oznámení podľa článku 8 dôvody odôvodňujúce naliehavosť opatrení. Komisia prijme vhodné opatrenia v prípade zneužívania tohto postupu“ [*neoficiálny preklad*].

35 Článok 10 smernice ustanovuje, že „články 8 a 9 sa neuplatnia, ak členské štáty splnia svoje povinnosti vyplývajúce zo smerníc a nariadení Spoločenstva; to isté platí pre záväzky vyplývajúce z medzinárodnej zmluvy, ktoré majú za následok prijatie jednotných technických špecifikácií v Spoločenstve“ [*neoficiálny preklad*].

36 Treba pripomenúť, že Komisia už v roku 1986 v oznámení (86/C 245/05, Ú. v. ES C 245, 1986, s. 4) vyjadrila svoje stanovisko k problému, ktorý predložil tribunal de commerce v Liège vo svojich dvoch posledných otázkach. V tomto oznámení konštatovala na jednej strane, že smernica jej, ako aj členským štátom priznáva významnú úlohu tým, že jej umožňuje zabrániť vzniku nových technických prekážok v obchode, a na druhej strane, že povinnosti členských štátov uložené smernicou sú jasné a jednoznačné v tom, že:

- členské štáty musia oznámiť všetky návrhy technických predpisov týkajúcich sa smernice,
- musia odložiť prijatie návrhov technických predpisov automaticky o tri mesiace okrem osobitných prípadov uvedených v článku 9 ods. 3,
- musia odložiť prijatie návrhov technických predpisov o ďalšie tri až deväť mesiacov v závislosti od toho, či boli vznesené námietky alebo sa pripravuje právny predpis Spoločenstva.

Komisia nakoniec uviedla, že ak členské štáty nebudú plniť povinnosti vyplývajúce zo smernice, mohlo by to vážne narušiť fungovanie vnútorného trhu s možnými škodlivými účinkami na obchod.

37 Z oznámenia vyplýva, že Komisia z týchto zistení vyvodzuje, že „ak členský štát prijme technický predpis spadajúci pod ustanovenia smernice 83/189 bez oznámenia návrhu Komisii a bez splnenia svojej povinnosti *status quo*, takto prijatý predpis nemôže byť vykonateľný vo vzťahu k tretím osobám podľa

právneho poriadku dotknutého členského štátu. Komisia zastáva názor, že účastníci konania majú právo očakávať od vnútroštátnych súdov, aby odmietli uplatnenie vnútroštátnych technických predpisov, ktoré neboli oznámené v súlade s právom Spoločenstva“.

- 38 V prejednávanej veci Komisia podporovala tento výklad smernice 83/189, ku ktorému sa pripojila CIA Security.
- 39 Vlády Nemecka, Holandska a Spojeného kráľovstva nesúhlasia s týmto výkladom a naopak tvrdia, že technické predpisy v zmysle smernice 83/189 môžu byť použité voči jednotlivcom, aj keď boli prijaté bez toho, aby boli splnené povinnosti vyplývajúce zo smernice. Argumentácia, na ktorej sa zakladá tento výklad, je uvedená nižšie.
- 40 Na úvod treba zdôrazniť, že účelom smernice 83/189 je prostredníctvom preventívnej kontroly ochrana voľného pohybu tovarov, ktorá je jedným zo základov Spoločenstva. Táto kontrola je potrebná do tej miery, do akej technické predpisy spadajúce pod smernicu môžu vytvárať prekážky pri obchode s tovarmi medzi členskými štátmi, keďže takéto prekážky možno pripustiť, len ak sú potrebné na uspokojenie nevyhnutných požiadaviek sledujúcich cieľ všeobecného záujmu. Kontrola ustanovená smernicou je účinná, pokiaľ všetky návrhy pod ňu spadajúcich technických predpisov musia byť oznámené a pokiaľ prijatie a uvedenie do platnosti týchto predpisov – okrem tých, pri ktorých naliehavosť opatrení odôvodňuje udelenie výnimky – musí byť pozastavené na čas stanovený v článku 9.
- 41 Oznámenie a doba pozastavenia dávajú preto Komisii a ostatným členským štátom príležitosť na jednej strane preskúmať, či predmetný návrh vytvára prekážky obchodu, ktoré sú v rozpore so Zmluvou ES, alebo prekážky, ktoré treba odstrániť prijatím spoločných a zosúladených opatrení, a na druhej strane navrhnúť zmeny plánovaných vnútroštátnych opatrení. Tento postup umožňuje ďalej Komisii navrhnúť alebo prijať normy Spoločenstva upravujúce oblasť, ktorá je predmetom plánovaného opatrenia.
- 42 Treba ďalej konštatovať, že podľa ustálenej judikatúry vo všetkých prípadoch, keď sa ustanovenia smernice z hľadiska svojho obsahu javia ako nepodmienené a dostatočne presné, možno sa ich dovolávať napriek akémukoľvek vnútroštátnemu ustanoveniu nezlučiteľnému so smernicou (pozri rozsudky z 19. januára 1982, Becker, 8/81, Zb. s. 53, a z 19. novembra 1991, Francovich a i., C-6/90 a C-9/90, Zb. s. I-5357).
- 43 Podľa vlády Spojeného kráľovstva nespĺňajú ustanovenia smernice 83/189 tieto kritériá najmä vzhľadom na to, že oznamovacie konanie obsahuje viacero nepresných prvkov.
- 44 Tento názor nemožno prijať. Články 8 a 9 smernice 83/189 predpisujú presnú povinnosť pre členské štáty oznámiť Komisii návrh technických predpisov pred

ich prijatím. Pretože sú tieto články nepodmienené a dostatočne presné, jednotlivci sa ich môžu dovolávať pred vnútroštátnymi súdmi.

- 45 Treba ešte preskúmať právne dôsledky, ktoré treba vyvodit' z toho, že členské štáty nesplnili svoju oznamovaciu povinnosť, a presnejšie, či sa smernica 83/189 musí vykladať v tom zmysle, že nesplnenie oznamovacej povinnosti, čo vytvára vadu konania pri prijímaní predmetných technických predpisov, spôsobuje neuplatniteľnosť týchto technických predpisov v tom zmysle, že nemôžu byť použité voči jednotlivcom.
- 46 Vlády Nemecka, Holandska a Spojeného kráľovstva v tejto súvislosti tvrdia, že smernica 83/189 upravuje výlučne vzťahy medzi členskými štátmi a Komisiou, že sa obmedzuje na vytvorenie procesných povinností, ktoré musia členské štáty dodržať pri prijímaní technických predpisov, pričom ich právomoc prijímať predmetné predpisy po uplynutí lehoty pozastavenia nie je spochybnená, a napokon, že neobsahuje nijaké výslovné ustanovenie súvisiace s prípadnými postihmi za nerešpektovanie uvedených procesných povinností.
- 47 Najprv treba poznamenať, že v tomto kontexte nie je žiadny z týchto prvkov prekážkou, aby nedodržanie smernice 83/189 spôsobilo neuplatniteľnosť predmetných technických predpisov.
- 48 Takýto dôsledok porušenia povinností vyplývajúcich zo smernice 83/189 nezávisí od výslovného ustanovenia v tomto smere. Ako už bolo uvedené, je nesporné, že cieľom smernice je ochrana voľného pohybu tovarov prostredníctvom preventívnej kontroly a že oznamovacia povinnosť predstavuje hlavný prostriedok realizácie tejto kontroly Spoločenstva. Účinnosť tejto kontroly bude väčšia, ak sa smernica bude vykladať v tom zmysle, že porušenie oznamovacej povinnosti je podstatnou procesnou vadou, ktorá spôsobuje neuplatniteľnosť predmetných technických predpisov na jednotlivcov.
- 49 Ďalej treba uviesť, že tento výklad smernice je v súlade s rozsudkom z 13. júla 1989, Enichem Base a i. (380/87, Zb. s. 2491, body 19 až 24). V tomto rozsudku, v ktorom Súdny dvor rozhodoval o povinnosti členských štátov oznámiť Komisii návrhy vnútroštátnych predpisov v oblasti uplatnenia článku smernice Rady 75/442/EHS z 15. júla 1975 o odpadoch (Ú. v. ES L 194, s. 39; Mim. vyd. 15/001, s. 23), Súdny dvor konštatoval, že ani znenie, ani cieľ predmetného ustanovenia neprípúšťajú záver, že nesplnenie oznamovacej povinnosti uloženej členským štátom samo osebe spôsobuje nezákonnosť takto prijatých predpisov. V tejto súvislosti Súdny dvor výslovne uviedol, že predmetné ustanovenie malo v úmysle uložiť povinnosť vopred oznámiť návrhy predpisov, ktorá nepodmieňovala nadobudnutie účinnosti plánovaných predpisov súhlasom alebo neoponovaním zo strany Komisie a ktorá nestanovovala postup pri kontrole Spoločenstva uvedených návrhov. Súdny dvor teda vyslovil záver, že predmetné ustanovenie sa týkalo vzťahov medzi členskými štátmi a Komisiou, ale na druhej strane nepriznávalo

jednotlivcom žiadne právo, ktoré by mohlo byť poškodené v prípade porušenia povinnosti členského štátu oznámiť Komisii vopred návrhy týchto predpisov.

- 50 V tomto prípade však nie je cieľom smernice jednoducho informovať Komisiu, ale najmä, ako to už bolo uvedené v bode 41 tohto rozsudku, obmedziť alebo odstrániť vo všeobecnejšom záujme prekážky obchodu, informovať ostatné členské štáty o technických predpisoch, ktoré niektorý štát zamýšľa prijať, poskytnúť Komisii a ostatným členským štátom potrebný čas, aby mohli reagovať a navrhnúť zmeny umožňujúce zmiernenie obmedzení voľného pohybu tovarov vyplývajúcich z plánovaného opatrenia a poskytnúť Komisii potrebný čas na vypracovanie návrhu zosúladujúcej smernice. Navyše znenie článkov 8 a 9 smernice 83/189 je jasné v tom, že tieto články ustanovujú postup pri kontrole návrhov vnútroštátnych predpisov Spoločenstvom a dátum nadobudnutia ich účinnosti podmieňujú súhlasom Komisie alebo neexistenciou jej námietok.
- 51 Napokon treba preskúmať, či – ako tvrdila najmä vláda Spojeného kráľovstva – existujú špecifické dôvody týkajúce sa smernice 83/189, ktoré by odporovali takému výkladu tejto smernice, podľa ktorého by technické predpisy prijaté pri porušení smernice boli neuplatniteľné na tretie osoby.
- 52 Ako už bolo zdôraznené, ak by takéto predpisy neboli uplatniteľné voči tretím osobám, vytvorilo by to legislatívne vákuum v dotknutom vnútroštátnom právnom systéme, čo by mohlo spôsobiť vážne ťažkosti, najmä ak by sa táto neuplatniteľnosť týkala bezpečnostných predpisov.
- 53 Tento argument nemožno prijať. Členský štát môže využiť postup v naliehavom prípade podľa článku 9 ods. 3 smernice 83/189, keď z dôvodov uvedených v tomto ustanovení považuje za potrebné vo veľmi krátkej lehote vypracovať technické predpisy, ktoré musia byť prijaté a uvedené do platnosti ihneď bez toho, aby ich bolo možné konzultovať.
- 54 Z hľadiska týchto úvah treba vyvodiť záver, že smernica 83/189 sa má vykladať v tom zmysle, že porušenie oznamovacej povinnosti spôsobuje neuplatniteľnosť predmetných technických predpisov tým spôsobom, že ich nemožno použiť proti jednotlivcom.
- 55 Na piatu a šiestu otázku treba teda odpovedať tak, že články 8 a 9 smernice 83/189 sa majú vykladať v tom zmysle, že jednotlivci sa ich môžu dovolávať pred vnútroštátnym súdom, ktorý musí zamietnuť uplatnenie vnútroštátneho technického predpisu, ktorý nebol oznámený v súlade so smernicou.

O prvých dvoch otázkach

- 56 Prvou a druhou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či článok 30 Zmluvy odporuje vnútroštátnym ustanoveniam, akými sú články 4 a 12 zákona o bezpečnostných službách a nariadenie zo 14. mája 1991.

- 57 Vzhľadom na odpovede na tretiu, štvrtú, piatu a šiestu prejudiciálnu otázku nie je potrebné odpovedať na prvé dve otázky, pokiaľ sa týkajú článku 12 zákona o bezpečnostných službách a nariadenia zo 14. mája 1991, pretože ich nemožno použiť proti jednotlivcom. Treba teda odpovedať len na tú časť prvej prejudiciálnej otázky, ktorou sa vnútroštátny súd pýta, či je ustanovenie, akým je článok 4 zákona o bezpečnostných službách, podľa ktorého nikto nesmie prevádzkovať bezpečnostnú službu bez predchádzajúceho povolenia ministerstva vnútra, zlučiteľný s článkom 30 Zmluvy.
- 58 Treba poukázať na to, že keďže toto ustanovenie stanovuje podmienky zriaďovania a prevádzkovania podniku bezpečnostnej služby, nespadá priamo do pôsobnosti článku 30 Zmluvy, ktorý sa týka voľného pohybu tovarov medzi členskými štátmi. Ďalej treba konštatovať, že spis neobsahuje ani najmenší náznak skutočnosti, na základe ktorej by také ustanovenie malo obmedzujúce účinky na voľný pohyb tovarov alebo inak bolo v rozpore s právom Spoločenstva.
- 59 Na prvú prejudiciálnu otázku preto treba odpovedať v tom zmysle, že článok 30 Zmluvy neodporuje vnútroštátnemu ustanoveniu, akým je článok 4 zákona o bezpečnostných službách.

O trovách

- 60 Belgická, nemecká a holandská vláda, vláda Spojeného kráľovstva, ako aj Komisia nemajú právo na náhradu trov konania, ktoré im vznikli v súvislosti s pripomienkami, ktoré podali Súdnemu dvoru. Vzhľadom na to, že konanie pred Súdnym dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd.

Z týchto dôvodov Súdny dvor rozhodol o otázkach položených rozsudkom tribunal de commerce de Liège z 20. júna 1994 takto:

- 1. Právny predpis, akým je článok 4 belgického zákona z 10. apríla 1990 o podnikoch poskytujúcich strážnu službu, bezpečnostnú službu a vnútornú strážnu službu, nie je technickým predpisom v zmysle smernice Rady 83/189/EHS z 28. marca 1983 o postupe pri poskytovaní informácií v oblasti technických noriem a predpisov, zmenenej a doplnenej smernicou Rady 88/182/EHS z 22. marca 1988, zatiaľ čo ustanovenia, akými sú ustanovenia obsiahnuté v kráľovskom nariadení zo 14. mája 1991, ktorý ustanovuje postup pri schvaľovaní poplašných systémov a centrál podľa zákona z 10. apríla 1990, sú technickými predpismi, a kvalifikácia právneho predpisu, akým je článok 12 vyššie uvedeného zákona z 10. apríla 1990, závisí od jeho právnych účinkov podľa vnútroštátneho práva.**

